

Зора

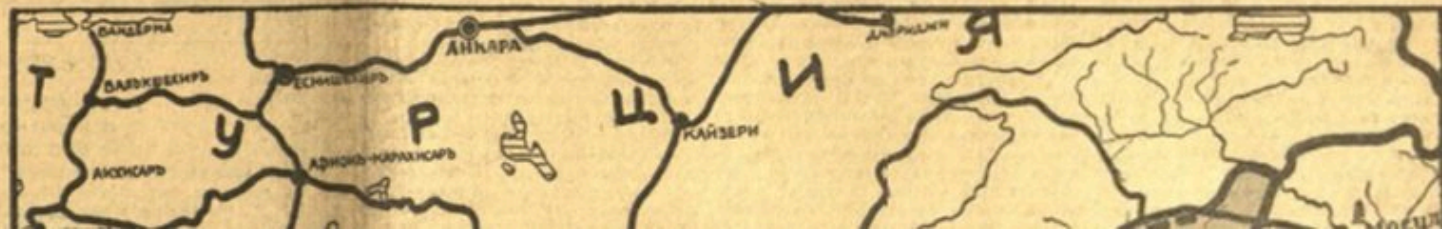

ДИРЕКТОРЪ Д. КРАПЧЕВЪ
З.М. ДИРЕКТОРЪ ИВ. ТРИФОНОВЪ

Телефони: 2-07-55, 2-09-55, 2-51-51

АНГЛИЧАНИТЪ СЕ УКРЕПЯВАТЪ ВЪ ПАЛЕСТИНА

Създава се отбранителна линия Идънъ. Френският генералъ Денцъ инспектира френскитѣ войски въ Сирия. Има ли англ. ултиматумъ до френскитѣ военни власти въ Сирия

ПОМЕНЪ ЗА ИВАНЪ ГЕНАДИЕВЪ

(ПО СЛУЧАИ ПАНИХИДАТА ЗА 40 ДНИ)

Единъ пролѣтенъ день, когато се разхождалъ по Царь Освободителъ съ малкия си синъ Иванчо. Харитонъ Геннадиевъ му казалъ: „Иване, Иване, защо не съмъ ти азъ синъ?“ Иванчо го погледналъ съ своитѣ голѣми въпросителни очи, въ чудо.

На мене Харитонъ ми обясни: „Мое-то поколѣние мина годинитѣ си въ смутове и тревоги. А сега расте и ще цъвѣти една България, по-питомна, по-щастлива. Въ тая идеща България какъ хубаво ще бжде да се живѣе!“ Това бѣше преди войнитѣ. Сетне дойде, каквото видѣхме. Настъпи за младитѣ сурова доба. За да се върви напредъ, трѣбваше преклонение — или устремъ съ яки лакти. Иванъ Геннадиевъ не бѣше за това време, за тия нрави.

Иванъ Геннадиевъ бѣше гордъ — и съ мека душа. Тия хора сж най-заобичане. Но къмъ гѣхъ животътъ е немилостивъ и ги дебне като жертви.

Едничката имъ защита е смѣхътъ, ако Богъ ги е надарилъ да се смѣятъ.

Иванъ Геннадиевъ се смѣ надъ грозотата и злото. Но неговиятъ хуморъ бѣше добродушенъ. Стрелитѣ му отиваха направо, но безъ отрова. Хумористътъ бѣше и единъ нѣженъ поетъ. У него имаше много извори на любовъ. Голѣмото му обожание бѣше българската речъ. Той ѝ служи съ свето чувство.

Всичкитѣ си заложи той не успѣ да развие. Животътъ му биде кратъкъ. Но чистъ и съ свѣтли пориви. Бернардъ Шоу казва нѣкъде: „Човѣкъ трѣбва да живѣе така, че като умре Богъ да му бжде длъжникъ“. На Иванъ Геннадиевъ сж длъжници всичкитѣ му приятели, на които той даваше, съ своето остроумие и съ своето сърдце, толкова веселие и толкова хубава радостъ.

С. Радевъ